

Anna Westergaard: Det er efter Forholdene klart, at dette høje Tings Behandling af det foreliggende Lovforslag maa blive af mere formel Art; Tiden tillader ikke en Detailbehandling. Men det betyder naturligvis ingenlunde, at dette høje Tings Medlemmer ikke er kendt med Lovforslagets Indhold, som vi alle har haft Lejlighed til at gøre os bekendt med, og hvis Behandling i det andet høje Ting vi har fulgt fra Trin til Trin. Den Overensstemmelse mellem Partierne, som er naaet gennem de lange og vanskelige Forhandlinger, hilser vi fra vor Side med Glæde, fordi en Lov af denne Art paa mange Omraader er et saa indgribende Brud med mange i vort Land fundamentale Forestillinger, at det saa at sige er nødvendigt, at Loven bæres oppe af almindelig Tilslutning.

Da man er inde paa at komplimentere den højtærede Boligminister, vil jeg gerne slutte mig dertil og komplimentere Ministeren, fordi han har kunnet resignere saa vidt med Hensyn til Bestemmelserne i det oprindelige Lovforslag, at denne Tilslutning har kunnet tilvejebringes. Det er for mig en meget alvorlig Sag at tvinge Folk til at optage fremmede i deres Lejlighed, og det glæder mig, at Lovforslaget er blevet modificeret ved Gennemgangen i Folketinget, derunder ogsaa, at Loven bliver tidsbegrænset. Derved faar man Mulighed for at indhente Vejledning til Brug ved fremtidige Dispositioner gennem den Undersøgelse af Behovet, som skal foretages ifølge § 1.

Lovforslaget har store principielle Betæneligheder, men dervedfor staar paa den anden Side den uhyggelige og ulykkelige Mangel paa Boliger for enlige og ikke mindst for unge, der er under Uddannelse. Dette gælder ligesaavel unge Kvinder som unge Mænd. Der har i Folketinget hævet sig en heldigvis enlig Røst om, at søde, unge Kvinder godt kunde vente med at studere, til der blev Plads ad normal Vej, formentlig paa ubestemt Tid. De unge Mænd stilles der aabenbart ikke et saadant Krav til. Efter min Opfattelse bør der ikke i lovgivende Forsamlinger i et Land med demokratisk Styre, med lige Ret for Kvinder og Mænd, være Plads for en saadan Opfattelse.

Ikke mindst for disse unge Mænds og Kvinders Skyld har det danske Samfund

ved dette Lovforslag gjort Brud paa hævdvundne Principper, og dette vil i Praxis betyde væsentlige Ulemper og generende Indgreb for mange. Vi maa haabe, at selve Lovens Fremkomst vil fremskaffe Tilbud om Værelser, saa at det nødvendige Behov kan dækkes, og helst saa mange frivillige Tilbud, at Tvang undgaas. Sker det ikke, maa Loven gaa sin Gang, for det er uafviseligt, at der maa skaffes Husly til dem, der ikke har Tag over Hovedet, naar det ligger inden for Mulighedens Grænser. Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse.

Chr. Nielsen: Naar man skal lovgive for at afhjælpe den katastrofale Mangel, der hersker paa Værelser og Boliger for Ungdommen og de enlige, kan det næppe gøres mere beskedent, end dette Lovforslag er Udtryk for. Det er min Opfattelse, at Lovforslaget vil være ganske utilstrækkeligt til Opnaaelse af Formaalet, idet det ikke i noget væsentligt Omfang vil kunne afhjælpe den katastrofale Mangel, der er til Stede. Jeg maa meget stærkt beklage, at Ministerens Lovforslag i Folketinget er blevet underkastet en Behandling, der har gjort det fuldkommen ukendeligt. Jeg mener, at det Lovforslag, Ministeren fremsatte i Folketinget, i sig selv var utilstrækkeligt, men endnu værre er det som sagt blevet efter Behandlingen i Folketinget.

Jeg har ikke til Hensigt at fordybe mig i Problemet, som er stort og omfattende. Man har i Tide og Utide behandlet det indgaaende, og som det ligger for Landstinget med det meget Arbejde, vi skal igennem i Løbet af et Par Dage, vil det være meningsløst at begynde at holde lange Taler om dette Problem, saa meget mere, som Partierne i Landstinget har indtaget nøjagtig samme Stilling som Partierne i Folketinget. Man nærer bange Anelser, idet man paaberaaber sig, at der her er Tale om en Krænkelse af Privatlivet, og man kommer med en Række flotte Bemærkninger, som kun har til Hensigt at skjule det egentlige: at man ikke ønsker at medvirke til at skaffe Ungdommen og de enlige Tag over Hovedet. Naar f. Eks. det ærede Medlem Hr. Bouet citerer den engelske Sætning „My home is my